

Četvrtak, 13.12.2012.g.

PRIMIO SAM JUČER OD JEDNE DRAGE SESTRE NJEZIN PRILOG

ZA "VAŠ DUHOVNI DNEVNIK". NEMA SE TU ŠTO ZA DODATI.

OSIM, DA ONA IMA SAMO 26 GODINA.

Božji blagoslov najprije našem Ivanu, onda

svima koji ovo budu čitali.

Pokušat ću objasniti značenje Gospodina u

mom životu.

Rođena sam u tradicionalnoj kršćanskoj

obitelji, sakramenti obavljani, misa

nedjeljom. To se treba, tako narod radi.

Nikakva zajednička molitva, nikakvi

razgovori o vjeri, Bogu, značenju svega

toga. Na misu kad sam išla nikad nisam

slušala kako treba. Svećenik mi je bio

dosadan, propovijedi duge, stalno bi

gledala na sat, pola bi mise čak odspavala.

Boga sam krivila za svaku lošu stvar koja se

dogodila meni, ili mojim bližnjim.

Za sve dobre stvari nikad nisam zahvalila,

nego bi to objasnila srećom. U mojoj

obitelji je prisutna psovka, tako često,

nema dana bez nje. Iako nisam psovala bila

sam jako površna osoba.

Nisam znala ni oprostiti, nego bi vraćala

svakome svaku sitnicu, nikom ne bi ostajala

"dužna".

Molitva i krunica, Biblija te riječi bile su

velika nepoznanica. Jasno čula sam i znala

za njih, ali to je bilo tako dosadno, dugo,

koliko bi vremena izgubila na jednu

krunicu.

Tako sam živjela i mislila o sebi da sam

dobra "kršćanka".

Onda sam jedne večeri, prije godinu dana,

otišla na jednu duhovnu obnovu, ne sjećam

se točno i odakle me tamo.

Slušala sam svećenika koji je vodio tu

obnovu, nije to bio naš župnik, nego neki

meni nepoznati svećenik.

Sve ono što je on govorio nekih dva sata,

činilo mi se da govori samo meni, da smo

samo ja i on prisutni u crkvi.

Poslije toga moj život se totalno mijenjao,

da ja nisam u početku nisam toga ni bila

svjesna.

Odjednom me toliko toga počelo zanimati

vezano za vjeru, Boga. Svakodnevno bi po

nekoliko sati čitala duhovnu literaturu,

razna vjerska svjedočanstva, nikad mi nije

bilo dosta, počela sam slušati misu, ići na

devetnice. Čitati o svecima, njihovim

životima.

Odvajala sam se od društva i stvari za koje

sam sada znala da su neispravne, počelo mi

je puno toga smetati, počeli su me čudno

gledati prijatelji, a i moja obitelj. Puno

stvari sam skroz prekrižila.

Počela sam ići na mise i preko tjedna i

skroz mi se svidjelo.

Onda dolazi ispovijed poslije koje sada

osjećam veliki mir, prije je ona bila obaveza

o Božiću, i Uskrsu.

Molitva i krunica danas je nešto bez čega

mi ne prođe ni jedan dan, koliko god bila

umorna, neraspoložena, ona je tu.

Ako ne odem preko tjedna na bar jednu

misu osjećam kao da mi nešto fali,

nedjeljna misa i danas sveta pričest, i

mjesečna ispovijed to mi je kao neka

neobjašnjiva hrana.

Moja obitelj na sve to gleda čudno, stalno

me zezaju, dobivam razna imena, u

početku me to bolilo danas, ne. Samo se

sjetim Gospodinovih riječi:" Kome se želiš

svidjeti, meni ili svijetu?" i odmah mi je

bolje.

Znam da je Bog došao preko tog svećenika

došao do moga srca, danas sam mu

zahvalna što sam tu bila, što se toliko toga

promijenilo u meni. Što danas jasno vidim

zlo, i grijeh. Da vidim kako je moj život bio

isprazan.

Moram još reći da Gospodinu zahvaljujem i

na našem Ivanu, i njegovu duhovnom

dnevniku koji mi je puno pomogao da

rastem u duhu.

BOG TE BLAGOSLOVIO, TEBE I TVOJU OBITELJ, DRAGA SESTRO

U VJERI.

BUDI SVJETLO SVIMA OKO SEBE.